

## A „mesterek.”

Vannak-e „mesterek”? — A keleti tudomány- — A „mesterek” és az őrszellemek. — Az üdvösség legrövidebb útja. — A jövő szellemi iránya. — Krisztus igazsága és a keletiek igazsága. — Hogyan juthat a lélek magasabb rendű képességekhez?

Egyik testvérünk a teozóf tanításokban gyakran emlegetett „mesterekről” tett fel hosszabban kifejtett kérdést, amelyre Vezetőnk a következő feleletet adta: A teozófia titokzatos tudománya Keletről indul ki, — mint ahogy minden világosság kiindulása a Kelet, ahonnan a kutató, kereső emberi lélek elé mindig valami világosságsugár szivárog. Ezt azonban korántsem tudja az emberi testben élő szellem pontokba foglalni és tudománnyá kiképezni, mert ezek a dolgok már messze túlhaladják az emberi felfogóképességnek, az észbeli megrögzítésnek a lehetőségét. Igen, vannak ilyen felfejlődött szellemek; hiszen azok a bölcsek, akik Krisztus születéséhez messze Keletről jöttek, szintén ilyenek voltak; magas, nagy szellemek, akik a lelkük kivetített sugaraival nemcsak a töredékigazságokat, hanem *magát a valóságot*, az isteni igazságot is megérintették. Tulajdonképpen ide kell felfejlődnie minden emberi léleknek, aki a szellemesülést el akarja érni. Ez az a fokozat, ahonnan már nem eshetik vissza; közte és a visszaesés lehetősége közt egy olyan közeg áll, amely lehetetlenné teszi számára a visszaesést. Azonban amikor a földre jönnek, amikor testet öltenek, ezeknek a szellemeknek is nagy erőfeszítést kell kifejteniük, hogy szellemi gögbe, szellemi túlszámítottságba ne essenek. **Igen, vannak ilyen szellemek, ez a válaszom; de az egyszerű emberi léleknek nem szükséges ezt kutatnia, és nem szükséges, hogy ezeket a tudományokat minden igyekezetével magáévá akarja tenni, mert szellemi felkészültség, azaz bizonyos fokú szellemi fejlettség és tisztultság nélkül sokkal több kárát vallhatja a lélek e dolgok ismeretének, mint ha nem is tudna róluk. A keleti tudomány nagy, szép és az átlagember fokozatán felülálló, amelyet csak nagy erőfeszítés**

árán tud megszerezni, és még nagyobb erőfeszítés árán megtartani a szellem. Mert óriási nehézségekkel kell megküzdenie ezeken a felsőbb síkokon, az asztrál, mentál, sőt még az emlékezők világában is, amikor már urává lett az előbbi két rétegnek, s amikor ebben az ú. n. testben felismeri önmagát, régebbi alakjait, testöltéseit, és önmagába tekintve látja mindazokat az eredményeket, amelyeket elért, amelyeket megszerzett magának. **Ilyenkor igen könnyen szellemi elbizakodottságba, gögbe eshetik, túlértékeli önmagát és nagyon könnyen vét a szeretet törvénye ellen. Mert minél magasabbra emelkedik az értelem a tudás, a viláosság hazájában, annál nagyobb erőre van szüksége, hogy uralja azokat az erőket, amelyekben még mindig nem ismeri ki magát tökéletesen,** mert még mindig van az anyagnak valami nyoma rajta, a szellem körül még mindig van valami homály, amit még nem tudott átvilágítani. És így nagyon gyakran megesik, hogy — nem hirtelen — de lassan-lassan ismét elhomályosul, mert önmagába tekintve, túlértékeli magát, vagy nagyobb feladatra hiszi magát képesnek, mint amit el tud végezni; vagy a tudás- és ismeretszomj olyan vállalkozásra készíti, aminek azután nem tud megfelelni.

**Ezek a „mesterek” azonban nem tévesztendőek össze az őrszellemekekkel,** akik mint szellemek már olyan magasra emelkedtek, hogy őrző, csoportokat, vezető megbízatást kapnak az Úrtól. Ezek, mint az Isten kegyelmének hordozói oldozhatnak, kötözhetnek, vezethetnek, emelhetnek, és kegyelmet gyakorolhatnak — mindenesetre az Isten kegyelmi törvényének betűje szerint. Ezek azonban nem élnek testben. Ezek azok a szellemek, akik már mindent megtanultak ebben a naprendszerben, és bár ide tartoznak, mégsem távoznak el innen, mert nem is távozhatnak el, hanem ennek a naprendszernek, ennek a világnak fejlesztésében hatalmas munkát végeznek. Tehát a „mesterek”-nek nevezett magas szellemek közül vannak olyanok is, akik testben élnek, és ezek képesek is

arra, hogy lehántsák magukról azoknak a rétegeknek nagy mennyiségét, amelyek őket a testhez kötik és a szellemi szabadságukban gátolják; de bármikor és tökéletesen ezek sem tudják azokat a rétegeket lehántani; nekik is szükségük van bizonyos időkre és alkalmakra, amikor teljesen át tudják adni magukat a szellemi munkának. Azután megint vannak idők, amikor a szellemi síkokról vonulnak vissza, hogy az anyagi síkon munkálkodjanak.

Az ilyen szellemek, amikor a szellemi síkokon munkálkodnak, tehát amikor az anyagi testükből, amely őket helyhez köti, kivonulnak, hogy más helyen élő ember-szellemek előtt materializálódjanak. Azokat befolyásolhatják, s gondolatokkal, tanításokkal telíthetik ugyan a világot, de azért ez sohasem ugyanaz, mint mikor abban a testben nyilatkoznak meg, amelyet ők maguk alkottak maguknak. Amely test gondolkozó szervét ők maguk fejlesztették ki, amelynek segítségével tehát a gondolataikat abban a formában képesek megrögzíteni, amilyen formában az bennük él. *Minden szellem számára az a legtökéletesebb kifejező eszköz, amit ő maga fejleszt ki magának.* De az nem lehetséges, hogy valamely szellem — ha mégoly nagy szellemi szabadságot élvez is — teljesen függetleníteni tudja magát az ő emberi testétől. A testet senki sem tagadhatja meg teljesen, annak bizonyos nyomai mindig rajta maradnak a szellem megnyilatkozásán. **Így tehát, legyenek bár azok a Keleten, mondjuk, Tibetben élő „mesterek” a legmagasabb rendű igazságok birtokában, mégsem képesek azt a keretet, azt a formát, amely meg van rögzítve, teljesen megtagadni;** csak ezeken a kereteken belül tudnak érvényesülni, azaz nem képesek bizonyos fogalmaikat azoktól az előírásoktól, azoktól a keretektől függetleníteni.

**Azért az én tanácsom szerint az egyszerű emberi lélek számára a legkönnyebb megtisztulási, megigazulási és üdvözülési mód az, amit Krisztus hagyott itt az embereknek.** Azt is dogmákba öntötték az egyes felekezetek,

úgyannyira, hogy a léleknek ez is szűk korlátokat, kereteket jelent mindaddig, ameddig a szellem maga is felül nem tud emelkedni a formákon, amikor t. i. már annyira megerősödött. Amikor már felülemelkedett, és ezekből a formákból és kereteből kiszakítja magát, akkor már az ő egyéni lelkével és kedély világával szabaddá válik és felfogja, beszívja, magáévá teszi, asszimilálja Isten igazságát, és akkor szabad szellemmé válik, aki nincs többé hozzákötve a külső formákhoz, nincs szüksége többé mankóra, meg szűk korlátokra, hogy valamiképpen el ne tévelyedjék, mert akkor már a bűnre hajló természete elsorvadt, elerőtlenedett. Krisztus igazsága szabaddá teszi a szellemet. Ehhez nem szükséges, hogy ilyen titokzatos tudománnyal foglalkozzék, mert az Isten kegyelme az engedelmes lelket megajándékozta szabadsággal, megajándékozta azzal a képességgel, amellyel megérzi, hogy mi a valóságos, és mi a homályos igazság. **Azon az úton, amelyet Ő jelölt meg, minden erőfeszítés nélkül, könnyen eljut ahhoz a célhoz, amit maga elé tűzött: a tökéletesedéshez.**

\*

Keleten — mint a medréből kilépett folyó — szintén nagy szellemi áradások láthatók a jövőben úgyannyira, hogy annak hullámai átcsapnak nyugatra is. A keletiek az ő igazságuknak egyes formáit tisztán megőrizték és nem csináltak belőle mindenkinek hozzáférhető külsőséget, mint ahogyan az Nyugaton történt a Krisztus igazságával. Ott is csináltak ugyan külsőséges vallást, de az őseredeti forrást -mindig ilyen előkészített, fejlett szellemek őrizték, akik magukat, az életüket arra áldozták, hogy annak őrei legyenek. Ez a tisztán megőrzött igazság és a Krisztus igazsága egybeforrva lerázza magáról a külsőséget, a gőgből és hiúságból alkotott cicomát, és *ez lesz majd a késő jövőendő vallása*. Ez lesz tehát a jövő szellemi iránya, amely megmarad. Amikor az emberi lélek fejlődésében odáig jut, hogy mindazok a külsőségek, mindazok a merev formák, mindazok az emberi bölcsességek, amelyekkel

eltorzították, elsalakosították a Krisztus igazságát, lehullanak róla, és tisztán az Igazságot, az Ige teremtő erejét szívja magába és teszi magáévá: ez az isteni Ige őt át tudja formálni, szellemét át tudja alakítani és kiemelni a testiségből. És így a Krisztus igazságában, a keresztény vallásban is el tud jutni arra a fokozatra, amelyen azok a keleti bölcsek vannak. Mert *arra a fokozatra mindenkinek el is kell futnia.*

Ez az igazság, a Krisztus igazsága megerjeszti azokat az elveket, amelyek idáig is vezették a világ fejlődését, és kiválásokat, új alakulatokat hoz létre. Sokan megütköznek azon, hogy a Krisztus vallásából olyan mérhetetlen sok alakulat válik ki és hogy az annyira eltagozódik; de ez csak a külsőben van így, mert a külső formáknak meg kell repedezniük, az emberileg kigondolt korlátoknak, dogmáknak össze kell törniük, hogy maga az Igazság érvényre juthasson. Minden kiválás, minden eltagozódás az igazság erjesztő erejét mutatja, mert minden lélekben más- és másként visszhangzik az, mivel minden lélek a saját fokozata szerint érti meg és dolgozza fel. Így ma már, a kétezredik év felé, hatalmas, nagy tábora van a Krisztus igazságának, és ez a tábor a kultúra fejlődésével folyton növekszik, és rohamosan terjed, mert a lelkek szomjazzák és éheznek az igazságot. **Ellenben a keleti vallás évezredek óta megmaradt ugyanazon a helyen, de a külső nép számára átformálva olyan alakra, amit hibákkal és gyarlóságokkal küzdő egyéniségek úgy gondoltak jónak, beleplántálva az emberi hiúságot, gőgöt, számítást, önzést, sőt a szeretetlenséget, és még inkább a testiséget.** És ha addig nem is jutottak el, mint a nyugati emberfaj, tudniillik a tagadásig, **de az igazság megmásításáig, a hazugságig eljutottak. Mert mikor valaki a megmásított igazságot állítja teljes és tökéletes igazságnak, az hazudik, és ezzel a hazugsággal már fátyolt borít a teljes igazságra.** A felületes szemlélő azután már csak az alatt a fátyol alatt tétélezi fel, képzelettel el, alakítja ki magában az igazságot, de nem látja és

nem érzékelheti azt a maga valóságában. Szükségtelen a nyugati embernek a keleti igazságokhoz fordulnia, hacsak kutatás és összehasonlítás céljából nem. Mert a Krisztus evangéliuma tökéletes lélekátalakító, újjáteremtő, felemelő, megtisztító, megvilágosító erővel bír és tökéletesen összeköti az embert Teremtőjével. Csak adja át magát az ember ennek az igazságnak, adja át a lelkét annak az örökkévaló nagy Hatalomnak, aki az egész nagy világmindenséget megteremtette, fenntartja, igazgatja és az egész világmindenségben az ő teremtett szellemgyermekének üdvét munkálja. Csak higgyen Benne az ember és ebben a hitben gyermeki bizalommal adja át magát Neki, és Tőle várja a lelkének és testének is előbbre haladását, a haladáshoz való hozzásegítést, és legyen engedelmes, bízza Rá magát és hagyja magát vezetetni ettől a Hatalomtól. Ezzel az engedelmisséggel minden titkoknak felfedezőjévé, minden bölcsességnek megszerzőjévé válik, mert mindezek Isten kegyelmével és szeretetével mintegy bőségszarúból ömlenek reá, felruházva őt képességekkel, amelyekről nem is álmodott, megtanítva őt tudományokra, amiket nem tudott, amikről nem hallott soha, megismertette olyan lehetőségekkel, amelyeket talán soha el nem hitt volna és felruházva őt olyan hatalommal, amit fel sem tételezett volna, hogy az létezik. **És mindezt azzal az egészen egyszerű dologgal éri el a szellem, amit az engedelmisség, hit és bizalom fejez ki. Nagy, bűvös szó ez, amelynek értelmét az ember nem tudja felfogni, megérteni, sem értékelni, mert hiszen még nem látta, s nem tudja bevárni türelemmel, hogy ennek a nyomán mi következik.** S éppen, mert nem tud hinni, nem tud bízni, azért nem is meri megpróbálni, nem meri magát átadni ennek a nagy Hatalomnak, hanem mindig ő *maga akar*; a saját felfogása és elgondolása szerint akarja a fejlődéséi, haladását intézni. Mivel pedig az ember tökéletlen,

azért mindig labirintusba téved bele; sokszor olyan labirintusba, ahonnan esetleg évezredek alatt sem tud kitalálni.<sup>1\*</sup>

Azért én azt mondom: örüljön és legyen boldog minden lélek, aki kereste és kutatta az Isten igazságát, ha az Isten megmutatta neki az ő földi, múlandó életében, hogy van a földi élet után egy örökkévalóság. A látható világon kívül van egy láthatatlan világ, amelyben a látható világ sorsát intézik láthatatlan kezek. Hogy van minden érzésnek és minden gondolatnak gyökere a láthatatlanban, s hogy akik itt, ezen a földön, megjelentek és megjelennek, a látható fizikai test levetése után nem semmisülnek meg, hanem a láthatatlanban tovább folytatják fejlődésüket. Érzelmi és értelmi világukban dolgoznak tovább a saját boldogulásuk vágyától indítatva; ezer meg ezer lehetőség nyílik számukra, sokkal, de sokkal bővebben, mint a láthatóban. Hogy van cél, amiért az ember él, és hogy nem vész el a jónak egyetlen szemernyi mennyisége sem, tehát van értelme és van célja az életnek. **Aki ezt valamiképp nemcsak hallotta, hanem gondolkodott is felette, és az Isten adott neki módot és alkalmat, hogy ezekről — ha nem is tökéletesen, legalább részben — meggyőződhetett, az bízza magát egész bátran Istenre. Adja át magát egészen Neki, az értelmét meghaladó nehéz dolgokkal pedig ne törődjék, mert aki átadta magát Istennek, annak az Isten mindazokat a dolgokat megadja, amelyekre a lelkének az ő haladási útján szüksége van: mindig a legközelebbit.**

*(Részlet a Titkos tanítások III. c műből)*

---

<sup>1</sup> \* Ezek eszmei és elvi labirintusok, amelyek a szellem szemében nagy és szép dolgok; és néha évezredek gyümölcseképp azt látja, hogy tévedett.